

længe, inden vi høre nyt paa dette Omraade. Vi foreslaa derfor straks at nedsætte denne Beskyttelse og derved gøre et Skridt i den Retning, alle ønske, og som man ogsaa sikkert ønsker i de to andre skandinaviske Lande. Vi kunne udmærket godt gaa i Spidsen paa dette Omraade, og derved træffe vi tillige den almindelige Mening.

Endelig er der under Nr. 10 til § 14 et Ændringsforslag, der gaar ud paa at indsætte et nyt Litra e. Det kan være, det skulde være Litra h., men det kan jo senere rettes, hvis det skulde vise sig at være urigtigt. Dette nye Litra bestemmer, at Tegninger og Afbildninger, der blot tjene til at oplyse Teksten i et Værk, ere undtagne fra Beskyttelsen. Det gælder just ikke her Kunstværker, som man, som Ordføreren refererede, ogsaa kommer til at ramme i dette Forhold ved et andet Ændringsforslag, men det gælder f. Eks. matematiske, topografiske, naturvidenskabelige og lignende Tegninger, grafiske eller plastiske Afbildninger, som efter deres Karakter ikke ere at anse som Kunstværker. Jeg tror, at en saadan Ændring er nødvendig for at gøre det muligt at udgive Bøger med saadanne Afbildninger, der ikke ere det overvejende ved Bogen, men som det alligevel er nødvendigt at bruge til Oplysning for Teksten. Det vilde være meget uheldigt, om man afskar sig derfra. Loven vilde ellers komme til at kolliderer med de Almenhedens Interesser, der ere knyttede til Oplysning og Udbredelsen af god Litteratur.

Jeg skal hermed tillade mig at anbefale disse Ændringsforslag og henstille, at man stemmer for alle de stillede Ændringsforslag, ikke alene Udvalgets, men ogsaa Mindretallets. Derved vil man nemlig, uden at gøre Uret til nogen Side, rette de virkelige Urimegheder, der findes i Forslaget.

Povlsen: Da det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen), der var Ordfører for det Parti, hvortil jeg hører, ved denne Sags første Behandling, ikke har kunnet være til Stede i Dag, skal jeg paa mit Partis Vegne gøre nogle faa Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag.

Der har jo i Udvalget været fuld Enighed om det, der er Hovedpunktet i dette Lovforslag, nemlig § 4, hvorved det slaas fast, at ingen Oversættelse af et Værk maa offentliggøres uden Samtykke af den, hvem Forfatterretten tilkommer. Desuden er der, som af den ærede Ord-

fører fremhævet, opnaaet Enighed om en Række Ændringer, hvorved man lempet Beskyttelsen, hvor den kunde være generende, uden at man dog gaar nogens Ret for nær. Der er i Virkeligheden kun to Punkter, hvor der indenfor Udvalget har været Uoverensstemmelse, og hvor der er stillet Ændringsforslag fra det Parti, som den ærede sidste Taler er Ordfører for. Det er ganske vist ogsaa to meget væsentlige Punkter. Det angaar nemlig Begrænsning af Forfatterretten og Begrænsning af Oversætterretten. Man har fra den Side ment, at det var urigtigt, at en Oversættelse og en Bearbejdelse saaledes som efter den Tilføjelse til Berner-Konventionen, der er foretagen i Berlin 1908, skal nyde samme Beskyttelse som det originale Værk. Man har ment, at Oversættelser og Bearbejdelser kun burde beskyttes i 15 Aar efter deres Offentliggørelse. Det synes jo ved første Øjekast meget rimeligt, at Andenhaandsværker nyde en ringere Beskyttelse end Originalværker. Men jeg tror nu alligevel, at man, naar man ser nøjere paa denne Sag, maa indrømme, at det i Virkeligheden ikke er logisk. Er man gaaet ind paa at beskytte Forfatterens Ret, maa man i Konsekvens deraf ogsaa beskytte Oversætterens Ret, thi en Undladelse deraf vilde jo i Virkeligheden være et Indgreb i Forfatterens Ret. Men rent bortset fra dette logiske mener jeg ogsaa, at der virkelig er Oversættelser, som ifølge hele deres Karakter fuldt ud kunne gøre Krav paa at sidestilles med Originalværker. Jeg skal i denne Forbindelse nævne et saadant Værk som P. Hansens Oversættelse af Goethes Faust. Det vil dog vist af alle erkendes, at vi her staa overfor et virkelig klassisk Oversætterarbejde, og det vilde dog være ganske ubilligt, om denne Oversættelse skulde være prisgiven 15 Aar efter, at den var udkommen. Det var, saa vidt jeg ved, saadan, at P. Hansen ikke fik ret meget for denne Oversættelse; det er nemlig først i de senere Aar, at den er bleven afsat i større Udstrækning, og nu vilde der altsaa være nogen Mulighed for, at P. Hansens efterlevende Enke vilde kunne faa noget Udbytte af det store fortjenstfulde Arbejde, hendes Mand har gjort. Dersom man vedtog Bestemmelsen om, at Beskyttelsen ophørte 15 Aar efter, at et Værk var udkommet, vilde det altsaa i dette Tilfælde være ganske urimeligt. Jeg skal ogsaa nævne saadanne Værker som Professor Gertz's Oversættelser af de gamle Klassikere. Det vilde dog ogsaa